

A Kyilkhor

„... A Kyilkhor saját szellemi energiánk szülötte. Mi adunk neki testet, érzelmeket, múltat és mi veszszük el az életét. A Kyilkhor itt van körülöttünk és csak arra vár, hogy belépjen világunkba...”

Jerry felpillantott. Egy halk koppanást hallott, valahonnan a konyha felől. Néhány pillanatig mozdulatlanul figyelt, aztán legyintett magában, majd újra olvasni kezdett. De alig kezdte el a következő mondatot, újra egy koppanást hallott. Most valamivel erősebbet, mint az előbb.

Összerezzenet.

Jobbra pillantott. Kinézett a szobája ablakán, a sötét utca felé. Éjfél felé járt az idő. Az ablaka előtt álló fa ágait az éjszakai szél életre keltette. A göcsörtös ágak nyújtózó kezekként próbálták elérni az ablak kilincsét. A mozgó árnyékok bevetültek a szobába. Jerry feszülten figyelt.

Aztán újra meghallotta a hangot.

Szemei kikerekedtek: mintha valami motoszka a konyhában...

Eszébe jutottak a gyermekkorában rémisztő éjszakákat okozó parketta hangok. Amikor az egész család lefeküdt aludni és a világ elcsendesedett, Jerry figyelme élénkebbé vált. Azok a gonosz parketták pedig mindig ekkor kezdtek különböző recsenéseket, roppanásokat hallatni. Amikor meghallotta a különös zajokat, ott, abban a pillanatban sohasem tudta elképzelni, hogy a hőmérséklet-csökkenés hatására hűlő fa anyagváltozásai adják ki a furcsa, titokzatos hangokat. Sokkal inkább tűnt valami misztikus, emberfeletti, túlvilági motoszkálásnak. Reszketve húzta a takarót egészen az orra hegyéig. Néhányan a barátai közül még a fejük búbjára is felhúzták volna, de ő nem merete magát teljesen betakarni. Egyszerre érezte a félelmet és a kíváncsiságot. Vajon meglát-e az éjfélete szobában valami furcsa, túlvilági szerzetet? Akarta is, meg nem is...

Csörömpöltek az edények.

Újra összerezzenet és lassan lerakta a lapot, melyet az előbb olvasott. Most már biztos, hogy van ott valami! Lassan a szoba csukott ajtaja felé fordult. Az ajtó maga mögött rejtette a sötét folyosót, melyről a ház szobái és a konyha is nyílt. „Minden be van zárva?” – villant fel az agyában. Egy másodperc alatt lefuttatta maga előtt: bezárta a kaput, még amikor a nap vörös fényt sugározva lenyugodott, aztán néhány órát kint olvasott a teraszon egy lámpánál, mire bejött a dolgozószobájába, már este nyolc óra

• Idézet Tong-pa tibeti láma, *A teremő erő* című könyvéből.

volt. Becsukta maga mögött a bejárati ajtót és... és csak a biztonsági zárat akasztotta be! Most még jobban megijedt. Érezte, ahogy a feszültség lassan elárasztja tagjait.

Ekkor egy újabb hangot hallott meg. Mintha valaki mély hangon mormolt volna valamit. Aztán újra csörömpölés. Tányérok csapódtak a földhöz...

Nem húzhatta az időt. Óvatosan felemelkedett székéről, közben a kezével megfogta az ülést, hogy ne keltsen a szék hátrátolásával zajt. Olyan lassan mozgott, hogy szinte belesajdult a dereka és a combja.

„Bejött valaki a házamba!” – csak erre tudott gondolni.

Miután székét óvatosan letette maga mögött a szőnyegre, lassan felegyenesedett, és elindult a csukott ajtó felé. Idegei annyira megfeszültek, hogy még a kandallóban lángoló fák pattanásaira is szinte összerándult. A kinti szél felerősödött, és a fa árnyéka most baljóslatúan nyúltak be a szobába. Jerry lassan, lépésről lépésre haladt az ajtó irányába.

Csak meg ne hallja! Abban bízott, hogy a behatólót azt hiszi, üres a ház. Bár a dolgozószobájában égett az írólámpa és a sötétítő függöny sem volt elhúzva. Ezt furcsállta is. Ha ő be akarna törni egy házba, akkor biztosan megnézné először minden ablakát, hogy van-e otthon valaki...

Elérte az ajtót. Már megfogta a kilincset, hogy kinyissa, amikor hirtelen mozdulatlaná dermedt. Eszébe villant, hogy nincs nála semmi önvédelmi fegyver. Ha ki-megy csak úgy, pusztá kézzel és a betörő nem menekül el, akkor könnyen dulakodás törhet ki, és ő a rövidebbet húzhatja... Nem, erre nem is mert gondolni.

Megfordult és szemével lázasan keresni kezdte a szoba jöhető „eszközöket.” Ám nem talált semmit. A dolgozószobája teljesen átlagos szoba volt: egy faltól falig érő könyvespolc tele könyvekkel, egy mahagóni íróasztal, rajta egy monitor, meg billentyűzet, egy erős írólámpa, teleszkópos bőrszék és egy kandalló. Itt nincs olyan tárgy, melyet fel lehetne használni. Kétségbeesetten nézett körül újra. Talán, ha a monitort felemeli és hozzávágja... Aztán meglátta a kandalló narancsos lángjait, a lángokban pedig az izzó végű piszkavasat. Felcsillant a szeme és hatalmas léptekkel, óvatosan az alkalmi fegyver felé indult. Miközben az áhított piszkavas felé haladt, újabb hangok szűrődtek be a szobába.

– A francba!... Gyere elő! – a szavakat tisztán hallotta. A rekedt, mély hang mintha valahogy furcsán ismerősnek tűnt volna.

Jobb kézzel megmarkolta a piszkavasat és visszaindult az ajtóhoz. Közben a konyhában újabb tányérok törtek össze.

– A rohadt életbe! – jött kintről.

Jerry nem tudta, hogy ki lehet odakint, de ahogy újra hallotta a szitkozódást, megbizonyosodott, hogy ezt az ismerős, rekedt, torz hangot már hallotta valahol.

Odaért az ajtóhoz és megfogta még egyszer a kilincset. Most már nem volt visszaút. Egy pillanatig még tétovázott – talán keresni akart valami ürügyet, csak hogy ne kelljen kimenni és megküzdeni a betolakodóval. De nem volt mit tenni. Lenyomta a polírozott rezet.

Az ajtó halkán nyílt ki – Jerry áldotta az ajtópántokat és a kenőolajat...

A folyosón sötét volt, de a csukott konyhaajtó tejuvegén keresztül sárga fényfényzet vetült a márvány járólapokra. Jerryt szinte lebénította a rettegés. Amíg a dolgozószobájában kuporgott és nem tudta biztosan, hogy mi történik a konyhában, megvolt annak az esélye, hogy talán csak a nem létező parketták nyikorognak, pattognak, és csak az

agya játszik vele. Mit meg nem adott volna most azokért a rémisztő parkettáért...

Ekkor hirtelen egy árny törte meg a fényégyzetet. Jerry majdnem felsikoltott, annyira megrémült.

– Most majd megtudod, hogy ki az úr... – hallotta most már sokkal tisztábban és közelebbről. – Nekem ugyan nem parancsolsz...

Ez a hang annyira ismerős... Tudta, hogy már hallotta valamikor, de nem ugrott be, hogy kié lehet. Szinte álomnak tűnt az egész. Valaki van a konyhájában és szitkozódik, s bár ismerős a hangja, nem tud rájönni, hogy ki az. Ráadásul egy piszkavasat szorongatva a kezében most arra készül, hogy beront, és ha úgy alakul, agyonveri.

Már csak két méterre volt az ajtótól. A falhoz simult, nehogy a tejüvegen átsejlő sziluettje elárulja. Szíve szinte ki akart szakadni a mellkasából, a tüdeje úgy zihált, mintha most jött volna fel az óceán fenekéről. Hideg veríték csorgott végig a hátán. Nincs más választása. Lassan megfogta a kilincset és megtette...

Benyitott.

A piszkavasat magasra emelve, minden erejét a támadásra összpontosította, aztán...

Halálra rémült.

Már sokat hallott az emberi agy furcsa helyzetekben tapasztalt reakcióiról. Hallott arról, hogy stresszhelyzetekben képes olyan dolgokat produkálni, amit normál, hétköznapi életünkben nem tapasztalunk meg soha. Nem tudta, hogy milyen átélni egy extrém, felfokozott idegi szituációt – egészen mostanáig. A kilincs lenyomása és a konyhába lépés között talán ha egy másodperc telt el, de abban a különös, rémült lelkiállapotban, melyben Jerry volt, egészen máshogy telt az idő. Ahogy meglátta az alakot a konyha közepén, számára szinte megdermedt az idő. A megdöbbenés és a rémület jeges vegyülete rohant végig testén, miközben az alak sötét, karikás szemébe nézett.

– Henton... – mondta ki szinte suttogva a konyha közepén álló férfi nevét.

És ott állt előtte! Hosszú, vállig érő, barna haja összekócolódva. Még mindig abban a farmerkabátban volt, melyet Mary vett neki harmincötödik születésnapjára. A kabát magán hordozta az elmúlt évek viszontagságait: könyöke kiszakadt, színe teljesen kifakult, ujjai kirojtolódtak.

– Szóval te vagy az! – mondta Henton mély hangon. Beesett, karikás, sötét szeméből valami mély, eltökélt gyűlölet sugárzott.

Csontos, borostás arca megkeményedett, aztán hirtelen elindult Jerry felé. Megfogta jobb kézzel az előtte álló konyhaasztalt, majd mintha csak vékony papírból lenne, nekihajította a falnak.

Jerry csak állt döbbenetben és nem tudta megmagyarázni, hogy mi történt. Henton egy pillanat alatt előtte termett és még mielőtt bármit tehetett volna, ökölbesorított bal kézzel nagy erővel arcon vágta. Az ütés a járomcsontját érte. A csapás akkora erejű volt és akkorát csattant, hogy szinte szétrobbant a világ. Jerry előtt egy pillanatra minden elsötétül, és miközben elméje a rövidzárlattal küszködött, teste meglódult hátrafelé és kizuhant a folyosóra. Közben könyöke nekicsapódott a világos tejüvegnek, ami nagyot csörömpölve darabokra tört. A szilánkok felhasították az ingjét és végigmetszették a karját.

– Na, mi van?... – üvöltötte Henton. – Csak ennyi telik tőled?

A férfi, mint egy örült óriás, Jerry fölé tornyosult. Fölényes, lekicsinylő tekintettel nézett le rá. Aztán sejtelmesen elvigyorodott – hiányos fogsora megsárgulva, megfeketedve ült szájüregében.

– Most megdöglesz! – mondta arcán kegyetlen, hideg kifejezéssel, majd lehajolt, hogy torkon ragadja megrettent áldozatát.

Jerry még mindig jobb kezében szorította a piszkavasat és tudta, ha most nem cselekszik, akkor arra a sorsra jut, mint a szerencsétlen Mary... Ahogy Henton közelebb hajolt, a kormos vas lesújtott.

A piszkavas becsapódásakor Jerry megdöbbsent: „Ez nem lehet igaz! Hozzáért!”

Az alkalmi fegyver állkapcsen találta az örült Hentont. De valami probléma volt. Bár a férfi a piszkavas csapásától megtántorodott és hanyatt esett, nem az történt, aminek kellett volna. A valóság valahogy furcsán eltorzult. Jerry látta a becsapódó piszkavasat és azt is látta, hogy az behatolt Henton arcába. De a sebből nem szivárgott vér. A férfi valahogy nem vérzett, sőt semmi nyomot nem hagyott a támadás!

Jerry, ha lehet, most még jobban megdöbbsent. Teljesen összezavarodott. Henton lassan ránézett azzal a hideg, kegyetlen tekintetével, és megpróbált felkelni. Jerry megakadályozta és újra lesújtott. Most még nagyobb erővel vágott oda, mint az előbb. A piszkavas nagyot csattant Henton homlokán, mire a férfi újra elvágódott. De semmi több. Se vér, se csontszilánkok. Mintha valamilyen örökmozgó gép dolgozna a mellkasában, újra felemelte a fejét és próbált lábra állni.

Jerry számára teljesen összezavarodott a valóság. Valami ott feküdt előtte a földön, ami semmiképp sem lehet ember. Legalábbis nem normális, hétköznapi értelemben vett ember. Henton Jerryre nézett, majd elvigyorodott.

– Véged van – mondta sokat sejtető hangon.

Jerry egy kis időre újra érezte azt a furcsa pillanatot, amikor az idő látszólag megfagy. Agyát megbénította a felismerés: lehetetlen megölni. És itt van a házában! Henton le fogja gyűrni, mint szerencsétlen feleségét, Maryt. Jerry előtt villanásszerűen jelentek meg a képek, ahogy egy éjszaka Henton részegen hazaállított és nekiesett a védtelen feleségének. Évekig terrorizálta Maryt. Ivott, erőszakoskodott és megrögzötten féltékenykedett. Egy kézzel fojtotta meg a nőt. Kegyetlenül megölte a saját feleségét.

És most itt áll előtte! Ráadásul ugyanazzal a tekintettel néz rá, mint azokra a férfiakra, akiről azt gondolta, hogy Maryvel összeszűrük a levet. Ezt nem éli túl. Nem élheti túl...

Aztán hirtelen eszébe jutott a kandalló...

A megfagyott idő hirtelen kiolvadt. Henton artikulátlan üvöltése újra elöntötte a tudatát, újra érezte kezében a kormos piszkavasat. Villámgyorsan, még mielőtt ellenfele felkelt volna, Jerry megfordult és rohanni kezdett a dolgozószobája felé. Mire Henton lábra állt, odaért az ajtóhoz és beesett rajta.

Az utolsó pillanatban sikerült bezárnia az ajtót.

Dörrenés. Henton nekiment az ajtónak, hogy testével áttörjön rajta, de a fa ellenállt.

– Nyisd ki, te rohadék! – kiáltotta vicsorogva. – Hallod? Nyisd ki!

– Most elintézek! – üvöltötte Jerry szinte ugyanazzal az örült tekintettel, mint az előbb kint a folyosón Henton.

Aztán eldobta a piszkavasat. Egyetlen dolgot tehetett: felmarkolta az asztalán álló kétszázötvenhat oldalnyi kéziratot, amit három hónapos kemény munkával írt és a kandallóhoz lépett.

Közben az ajtót egy újabb roham támadta meg. A falap nagyot recsent, ahogy Henton teste nekicsapódott. Az ajtópanthoz veszélyesen meglazultak. A megrémült

férfi látta, hogy a következő támadást már nem fogják túlélni.

Jerry nem télenkedhetett: nagy levegőt vett és megtette, amit soha sem tudott volna elképzelni...

Az idő újra megfagyott.

A lapok, mint az őszi falevelek, lassan hullottak alá. Ahogy elérték a narancsos lángokat, szélük vörösen felizzott, majd a tűz teljesen beborította és elnyelte őket. Jerry csak bámulta a fénylő ragyogást és a semmivé foszló papírlapokat, rajtuk emberek, érzések és életek. A lángok belemartak Henton és Mary családi házába, mely annyi veszedelem tanúja volt. Elnyelték a kiabálások, ordítások hangjait, aztán felfalták a szenvedést, melyet Mary élt át éveken keresztül. Végül megperzselték, majd felemésztették Henton testét is.

Néhány másodperc alatt tűnt el minden, amit Jerry oly gonddal, szinte mániákus precizitással kitalált és leírt. Nem maradt a könyvből semmi, csak a kémény felé meleg levegőn felröppenő, megfeketedett perjedarabok. Elégette azt a kéziratot, melyet alig egy napja fejezett be, és amely már csak a kiadást várta, hogy aztán mindenki részese lehessen Henton és Mary életének.

Csend lett. Felnézett, és feszülten figyelt. Nem hallott semmit. Felkelt és óvatosan az ajtóhoz ment. Nekiutasztotta a fülét és hallgatódzott. Semmi. Aztán erőt vett magán és kinyitotta az ajtót. Már szinte várta a gyilkos csapást és szinte látta maga előtt Henton örült arcát, de a folyosó üres volt. Halkan odalopódzott a konyhaajtóhoz és benézett rajta: csak az összetört tányérokat és a kificamodott lábú konyhaasztalt látta.

Henton, akit Jerry teremtett meg könyve kéziratában, szertefoszlott és eltűnt.

Örökre...

